

Lev, elsk, Paris – Guldpalmevinder drømmer om en ny stil

Foto: ©ShannaBesson

Frederik Bojer Bové 21.05.2022

FILM // ANMELDELSE – Den franske instruktør Jacques Audiard blev en af arthouse-verdenens største navne med film som *Profeten* og *Smagen af rust og ben*, men de seneste år er han gået i en anden retning. *Lev, elsk, Paris* fortsætter hans arbejde med en drømmende filmæstetik og er blandt det bedste, han har lavet, skriver Frederik Bojer Bové.

Hvad gør man, når man endelig har vundet Guldpalmen? Det er et særligt godt spørgsmål for en som Jacques Audiard, der havde været Palme-favorit to gange, i 2009 og 2012, før han *endelig* vandt i 2015 med *Dheepan*, så det føltes virkelig som en kulmination.

Mange Cannes-vindere gentager herefter ret så meget sig selv, men Audiard skal roses for i stedet at gå i en helt ny retning med sit filmsprog. Han havde fået den højest mulige anerkendelse for den type af film, han plejede at lave, og derefter forsøgte han så noget nyt.

Resultatet var *The Sisters Brothers* fra 2018, hans første amerikanske film, hans første rendyrkede genre-film, og også en film, der fandt en helt anden tone, end vi var vant til fra Audiard.

Hvor ellers ret mange af hans film handlede om mænd, der forsøgte at komme væk fra en voldelig fortid, men hvor skæbnen hang tungt over alt, der skete, så var der en fornemmelse af åbenhed i *The Sisters Brothers* – en følelse af, at de to

lejemorderes liv sagtens kunne ændre sig, hvis bare de turde se fremtiden i øjnene. Det var nærmest drømmende smukt.

“Les Olympiades, Paris 13e” er originaltitlen på Audiards seneste film, men filmen har sådan set ikke noget at gøre med det kvarter, titlen henviser til, skriver Frederik Bojer Bové. Foto: ©ShannaBesson/Scanbox

Den form for drømmeliv rendyrker Audiard med *Lev, elsk Paris*, der handler om tre unge mennesker på tærsklen til at finde deres endelige plads i voksenlivet. Der er ikke noget skæbnetungt over det, der er ikke en melankoli over, at ungdommen er forbi.

I stedet er filmen et drømmebillede om livet på det tidspunkt, hvor man liiiiige mangler det sidste, det rigtige job, at møde den rigtige partner, før man endegyldigt falder ind på den plads, man skal have resten af livet.

Unge mennesker i Paris

Lev, elsk, Paris baserer sig på tre korte tegneserier af den amerikanske forfatter Adrian Tomine og har som sådan intet med Paris at gøre – eller med boligkvarteret Les Olympiades, der har givet filmen dens franske titel.

Men historierne er omsat til nutidens multikulturelle Paris, hvor unge Emilie Wong (Lucie Zhang) søger en roomie til den lejlighed, hun har fra sin bedstemor, der er på plejehjem med Alzheimers.

Hun inviterer Camille (Makita Samba) til at se lejligheden, idet hun tror, Camille må være et pigenavn, men han ender alligevel med at få værelset, og samme aften begynder de to at have sex. Deres forhold går dog i vasken, da Camille ikke vil et egentligt forhold.

Senere kommer Nora (Noémie Merlant) også til Paris og begynder at arbejde for Camille, alt imens hun opdyrker et online venskab med sexarbejderen Amber Sweet (Jehny Beth). Og så driver de fire karakterer rundt om hinanden i en atmosfære af sexet anspændthed.

Drømmetid før voksenliv

Da jeg anmeldte *The Sisters Brothers*, brugte jeg den tyske teoretiker Walter Benjamins begreb om det fantasmogoriske, et begreb han hæftede på historiske perioder, der ikke var faldet rigtigt på plads endnu – tænk f.eks. på vores konflikt med Rusland, inden Putin invaderede Ukraine og gjorde alting meget mere simpelt.

Jeg brugte Benjamins begreb på Audiards film, fordi Benjamin brugte begrebet til at beskrive den industrielle verden før den blodige kamp om Pariserkommunen i 1870, og *The Sisters Brothers* handlede netop om proto-socialistiske idealister i 1850'erne og en person, der ønskede at skaffe en masse penge til at lave en såkaldt Falanstéres, et utopisk kollektiv baseret på planer fra de tidligste tidligste socialister.

De har overstået det ungdomsliv, som samfundet har afsat til dem, men de har ikke fundet deres næste liv endnu, og så bliver deres tilværelse mærkværdigt svævende

The Sisters Brothers havde netop en følelse af det drømmende og utopiske, af politiske idéer der endnu ikke er faldet på plads og endnu mindre svøbet ind i blod, af et landskab der endnu ikke var dækket af industri. Den stemning var dels helt ny for Audiard, men også et af de mest emblematiske eksempler på fantasmogorisk filmstil, jeg er stødt på.

Lev, elsk, Paris har intet politisk over sig, men den indeholder alligevel dele af det samme. De her menneskers liv er ikke faldet på plads endnu.

De er færdiguddannede, men har ikke fundet fodfæste på arbejdsmarkedet. Camille vil skrive en ph.d., men det går lidt langsomt. Emilie er cand.scient.pol., men arbejder som telesælger og tjener. Og Nora ved ikke, om hun vil være advokat eller ejendomsmægler. De har overstået det ungdomsliv, som samfundet har afsat til dem, men de har ikke fundet deres næste liv endnu, og derfor bliver deres tilværelse mærkværdigt svævende.

Foto: ©ShannaBesson/Scanbox

Kald det Kærlighed

Jeg er ked af det, men jeg tror, at jeg må inddrage en anden teoretiker – denne gang endda en fransk en af slagsen – for nemmere at kunne forklare, hvordan tingene hænger sammen i den nye film.

Alain Badiou skrev i *Being and Event* om 'Begivenheden' – det øjeblik, hvor noget skelsættende indtraf, og intet herefter var det samme. Han mente, at Begivenheder opstod inden for fire områder: Politik, Videnskab, Kunst og så Kærlighed.

Ikke bare Kærlighed som i en forelskelse, men som de gange, hvor vi vælger at væve vort liv så tæt sammen med en andens, at det ændrer alt.

[Jeg er så langt mere på den her søgende, svævende, drømmende stil end det ret bastante og genreinspirerede filmsprog, Audiard oprindeligt blev kendt på](#)

Og store dele af *Lev, elsk, Paris* handler netop om kærlighedsforhold, der ikke er 'Kærlighed'. Camille nægter f.eks. at blive kærester med hende, han bor sammen med, for det vil være for betydeligt.

Andre karakterer skal finde ud af, om de vil være i et forhold med en af samme køn som dem selv – et valg, som også vil være livsomvæltende. Og selv hvis de valgte fortsat at drive rundt mellem sex-partnere, så er de også ved at nå den alder, hvor de ville begynde at skille sig ud fra deres jævnaldrende og ville blive ham eller hende, der fortsat er single.

De sidder ikke fast endnu, men hele filmen skildrer den allersidste tid, før deres forhold til Kærlighed på den ene eller den anden måde vil definere, hvem de er.

Den fantasmogoriske stil

Det rigtig gode ved *Lev, elsk, Paris* er, hvordan denne stemning dyrkes frem rent æstetisk via f.eks. de sort-hvide billeder, hvor hvidheden gerne nærmest gløder ud af lærredet. Åbningsscenen er vidunderlig, hvor først kameraet glider hen over Les Olympiades om natten. De sorte veje mellem husene er nærmest som revner i et lyshav, alt imens Emilie synger autotunet karaoke på lydsiden.

Kameraet svæver senere rundt med steadycam, og techno-produceren Rones soundtrack rammer også tonen af, at festen er ved at blive til drøm. Jeg er så langt mere på den her søgende, svævende, drømmende stil end det ret bastante og genreinspirerede filmsprog, Audiard oprindeligt blev kendt på.

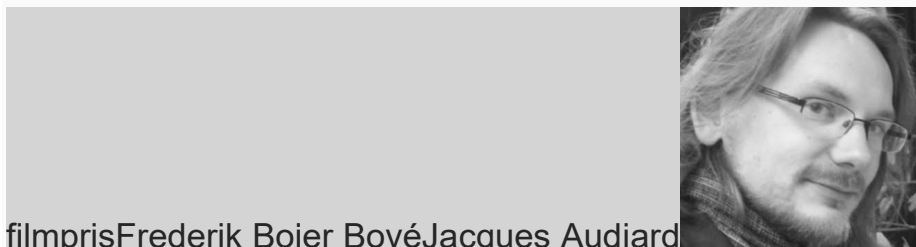
[Den gamle instruktør har på prisværdig vis fornyet sig selv, og efter Guldpalmen laver han nogle af sit livs bedste film](#)

Så ja, *Lev, elsk, Paris* er blandt Audiards allerbedste film. Men den er ikke helt lige så god som *The Sisters Brothers*.

Forskellen er nok, at Audiard kunne slippe af sted med det meste i hans opbygning af et 1851, som ingen af os kender til, men når han forsøger at skildre moderne ungdom, så er der øjeblikke, der klinger en smule falskt. Det er noget tid siden, den

nu 70-årige Audiard selv var ung, og der er øjeblikke, hvor det føles som om, han forsøger lidt for hårdt at være ungdommelig. Her mister han lidt kontrol over energien, her bliver der svævet lidt uelegant, her stopper drømmen lidt op.

Det er måske også uundgåeligt, at en mere søgende Audiard engang imellem bliver en smule væk. Det skal ikke tage væk fra, at den gamle instruktør på prisværdig vis har fornyet sig selv, og efter Guldpalmen laver nogle af sit livs bedste film.

filmprisFrederik Bojer BovéJacques Audiard

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på